

Understøttelse, kun, at skulde han komme til at trænge til Understøttelse, skal han ogsaa faae den, da han er en meget vel anbefalet Mand, med hvis Tjeneste man har været meget vel tilfreds.

Ordføreren (Bust): Jeg tror, at den Motivering, som den ærede Krigsminister har givet af sit Standpunkt med Hensyn til Spørgsmaalet om, naar han vil give ham Understøttelse, falder meget nøie sammen med de Anstuelser, som have gjort sig gjældende i Finantsudvalget. Jeg vilde ønske, at den ærede Minister altid vilde stille sig paa det Standpunkt. Det er jo ellers ikke frit for at være Tilfældet, at Adskillige af dem, der have andraget om Understøttelse, have ment, at de vare vel forvarede, naar de bleve henviste til Krigsministeren, thi naar det blot lugtede lidt af Militærvæsen, gif Krigsministeren strax paa. Denne nye Stilling har glædet mig i høj Grad, og jeg skal mindes den, naar vi en Gang senere maatte henvise andre Andragender til den ærede Krigsminister.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, var Forhandlingen sluttet.

Indstilling under Nr. 7 af Udvalget:

[Bet. Nr. 44.] Andragende fra forhenværende Tilstjærer ved det militære Mun-deringsdepots Tilstjærerbærksted, Hans Christian Rasmussen af Kjøbenhavn om en aarlig Understøttelse henvises til Krigsministeren.

vedtoges med 54 Stemmer mod 2.

Man gif dernæst til det sidste Affnit af Indstillingerne, nemlig Indstillingerne 8—14, vedrørende Finantsministeren (se Tillæg B. Sp. 429 ff.)

Ordføreren (Bust): Det er den sidste Del, der er tilbage, nemlig de Andragender, der ere henviste til Finantsministeren. De angaa allesammen Invalider, og jeg skal tage dem allesammen i en Slump undtagen et,

som jeg skal tillade mig ganske kort særlig at motivere. Der er tre Andragender, saaledes som man vil se foran i Betænkningen, der allerede ere behandlede, forinden vi havde den første Afdeling, men paa Grund af Forhandlinger med Finantsministeren henviste vi intet Andragende om Invalider til ham den Gang. De ere optagne kun med en simpel Henvisning til Betænkningen. Foruden dem er der tvende til, nemlig under Nr. 68 og 81 (Indstillingen under Nr. 12 og 14). Meningen med Henvisningen af disse Andragender er den, at vi have ment, at Folk, som havde ansøgt Invalidebestyrelsen og havde ansøgt Finantsministeren, men ikke havde faaet Understøttelse, uagtet det var Folk, der vare vitterlig saarede, eller endog mulig tidligere havde haft Pension, havde Krav paa at blive henviste. Der er enkelte af dem, der saaledes have haft Pension, det er saaledes Tilfældet med Andrageren under Nr. 68, han havde allerede i en længere Arrække haft Pension, som dog er blevet frataget ham igjen. Vi vide jo saa godt i Finantsudvalget med disse ældre Krigere, hvortil han hører, at de med Alderen føler Ulemperne ved deres Saar mere, og med vor Henvisning mene vi, om den ærede Minister vil fortsætte med, hvad han allerede paa egen Haand har begyndt, idet han i flere Tilfælde har ladet disse Mænd undersøge af Lægerne i Kjøbenhavn. Ved vore Indstillinger ville vi altsaa give en anbefaling i den Retning. Ikke at vi dermed mene, at vi sige til de Folk, at nu kunne de være sikke paa at være vel forvarede, nu faae de nok Understøttelse, men vi have ment, at naar de Mænd, der andrager paa den Maade, kom over og bleve undersøgt af Lægerne i Kjøbenhavn, og det skete udgiftsfrit for Vedkommende, vilde maaste Noget af dem, ligesom tidligere, blive anerkjendt for Invalider, og hvis de ikke bleve det, havde de dog den Tilfredsstillelse, at de blev undersøgt af Læger herovre, og det kunde for saa vidt berolige dem, saa at de indfaae, at nu kunde det ikke nytte, at de ansøgte paany. Der er blandt disse Ansøgere Folk, der have de bedste Attester fra stedlige og hjemlige Læger, foruden at der iblandt dem er Folk, som tidligere have haft Pension. Jeg skal derfor tillade mig at anbefale disse Mænd med denne Motivering til den ærede Minister,